

LÁ THƯ MỤC VỤ

“Nhu chim liền cánh, như cây liền cành” là câu tục ngữ Việt Nam diễn tả sự gắn bó thân thiết với nhau giữa hai vợ chồng hoặc đôi tình nhân. Hôm 17 tháng 4 vừa qua, bà Babara Bush, cựu đệ nhất phu nhân của cựu Tổng Thống George Bush cha và là thân mẫu của cựu Tổng Thống George Bush con, qua đời hưởng thọ 92 tuổi, sau 73 năm “Nhu chim liền cánh, như cây liền cành” cùng chồng là Cựu Tổng Thống Bush cha. Xem trên TV cảnh hai ông bà lúc nào cũng gắn bó với nhau từ lúc khởi nghiệp cho đến khi nghỉ hưu và vào nhà dưỡng lão thật đẹp. Mỗi tình của hai ông bà Bush không ồn ào như mối tình của vợ chồng Tổng Thống Kenedy, cũng không lãng mạn như chuyện tình của vợ chồng cựu Tổng Thống Pháp Sarkozy, nhưng là một mối tình âm thầm mà đậm thắm bền chặt. Từ mối tình này đã sản sinh ra hai Tổng Thống và một Thượng Nghị Sĩ cho nước Mỹ.

Trong bài Phúc Âm của Chúa Nhật tuần này, Chúa Giê-su diễn tả sự gắn bó giữa Ngài và chúng ta giống như cây nho và cành nho, hơn nữa còn như một mối tình thắm thiết của đôi tình nhân hay vợ chồng “*Hãy ở lại trong Thầy, như Thầy ở lại trong các con*” (Ga 15:4). Khi bị “tiếng sét ái tình” thì chuyện ấy xảy ra bất ngờ, tiếng Anh diễn tả sự bất ngờ này thật hay “Falling in love”, ngã vào tình yêu. Không ai chọn để bị ngã, nó bất ngờ xảy ra cho chúng ta. Cũng vậy khi falling in love, tình yêu bất ngờ xảy đến không báo trước. Thường những cú “ngã vào tình yêu” này không đi tới đâu sau một thời gian tìm hiểu nhau, biết rõ về nhau. Nhưng đôi khi từ tiếng sét ban đầu mà dần dần tìm hiểu nhau thấy hợp tính hợp nết có thể sống chung lâu dài nên quyết định “se tơ kết tóc” nên nghĩa vợ chồng. Tới giai đoạn này thì đó là một chọn lựa chứ không còn là một ‘tai nạn’ bất ngờ xảy ra nữa. Đây cũng là điều Chúa Giêsu muốn chúng ta làm, tức là muốn chúng ta chọn gắn bó với Ngài trong một mối tình bền chặt: “*Chúa Cha đã yêu mến Thầy thế nào, Thầy cũng yêu mến các con như vậy. Các con hãy ở lại trong tình yêu của Thầy*” (Ga 15:9).

Cha Nguyễn Tầm Thường định nghĩa “yêu là ở cùng”, định nghĩa này theo tôi, được rút ra từ ý tưởng của bài Phúc Âm Chúa Nhật tuần này “*Hãy ở lại trong Thầy, như Thầy ở lại trong các con*”. Yêu là “ở cùng” đồng nghĩa với yêu là “ở lại trong” nhau. Thiên Chúa đã yêu thương nhân loại đến nỗi đã bỏ trời cao xuống trần thế để “Ở-Cùng-Chúng-Ta” (Emmanuel). Do đó tình yêu của chúng ta dành cho nhau là hình ảnh, dù mờ nhạt, của tình yêu Thiên Chúa. Nếu chúng ta ở lại trong Chúa càng nhiều, thì tình yêu của chúng ta dành cho nhau càng thêm gắn bó “*Ai ở lại trong Thầy và Thầy ở lại trong người ấy, thì người ấy sinh nhiều hoa trái*” (Ga 15:5). Cây hút dưỡng chất từ đất để nuôi lá, nuôi cành, nuôi hoa trái, nên nếu cành không ‘ở lại trong’ cây thì sẽ không sinh hoa trái. Do đó nếu tình yêu của chúng ta ‘không ở lại trong’ tình yêu của Thiên Chúa thì tình yêu của chúng ta chắc chắn sẽ không sinh được hoa trái: “*Cũng như cành nho không thể tự mình sinh hoa trái, nếu không gắn liền với cây nho, các con cũng thế, nếu không ở lại trong Thầy*” (Ga 15:4).

Chúa Giêsu, Ngôi Lời Nhập Thể, đã xuống thế để trở nên giống chúng ta, nên để ở lại trong Chúa thì chúng ta cũng phải cố gắng trở nên giống Chúa mỗi ngày một hơn. Mà không điều gì làm chúng ta trở nên giống Chúa cho bằng yêu như Ngài đã yêu “*Các con hãy yêu thương nhau như Thầy đã yêu thương các con. Không có tình yêu nào cao quý hơn tình yêu của người đã hy sinh tính mạng vì bạn hữu của mình*” (Ga 15:12-13). Ít ai trong chúng ta có thể hy sinh tính mạng mình vì người mình yêu, nhưng ai cũng có thể hy sinh “cho” người mình yêu. Càng hy sinh cho nhau nhiều chúng ta càng yêu nhau hơn. Yêu như thế theo tôi cũng đủ lớn lao, cao quý rồi, vì chết cho người mình yêu đã khó nhưng chỉ chết một lần, còn hy sinh cho người mình yêu mỗi ngày còn khó khăn gấp bội vì đó là những cái chết nho nhỏ, chết trường kỳ, chết hao mòn.

Yêu không bao giờ một chiều mà luôn là đón nhận và cho đi hỗ tương. Nhận để cho. Và cho để nhận. Nếu chỉ nhận không thì chẳng bao lâu chúng ta sẽ đầy ú không thể nhận được nữa. Nếu chỉ cho đi không thì dần dà chúng ta sẽ cạn kiệt không còn gì để cho nữa. Do đó, Chúa Giê-su mới mời gọi như nài van chúng ta: “*Hãy ở lại trong Thầy như Thầy ở lại trong các con*”. Ở lại trong Chúa không phải là lời nói văn chương, bóng bẩy nhưng là một mời gọi thực tế, vì nếu không ở lại trong Chúa chúng ta sẽ chẳng làm được gì vì sẽ chẳng sinh ra được hoa trái thiêng liêng nào cho đời sống đức tin của chúng ta. Nhưng để ở lại trong Chúa chúng ta cần phải trả giá. Sự ở lại chỉ hoàn hảo khi có đủ hai chiều. Muốn được hưởng nguồn sống của Đấng Phục Sinh, chúng ta cũng phải chia sẻ thập giá của Ngài. Chính Chúa Giêsu cũng được cắt tía qua khổ đau và cái chết để sinh ơn cứu độ cho chúng ta. Do đó, chúng ta cũng cần để Lời Chúa cắt tía chúng ta để chúng ta có thể sinh nhiều hoa trái “hơn”, cho phần rỗi của chính chúng ta.

Hãy đón lấy sự sống của Chúa Phục Sinh, như dòng nhựa nguyên tươi mới. Hãy đóng góp những hoa trái tốt lành cho nhân loại, để nhân loại nhận ra Cây Nho thật là Đức Kitô, và Người Trồng Nho là chính Thiên Chúa.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh